

Ліниві і ніжні

Юрій Іздрик

ніжність повільна лінива нахабна
лізе під шкіру кличе у трави
то віртуозна а то незграбна
берег є лівий
берег є правий
нас береже перестиглий серпень
нас береже недозрілий травень
падає хустка
котиться перстень
і намистини біжать по краю
ніжність манірна смішна навмисна
то сміхотлива а то печальна
як соло гітарне вгорі зависне
як мед до чаю на дні розтане
ніжність – алергік
вона дитинна
рветься на волю і капризує
завжди під кайфом завше на нервах
завше в перервах
здебільшого всує
ніжність без відліку ніжність без даху
така мала – і така бездомна!
але без пустки тривоги і страху
і безнадії
і без утоми

берегом лівим і берегом правим
руслom ріки
сірим асфальтом
пристрасть тече вулканічною лавою
сіючи паніку й хаос вокзальний
всіх спопелить – дальніх і ближніх
все рознесе – рано чи пізно
виживуть тільки ніжні й ліниві
виживуть тільки ліниві і ніжні